

Конгрес
Українських
Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 9 січня 2007 року № 1-2 (165-166)

ЧЕСТЬ НАЦІЇ

СТЕПАН БАНДЕРА – З НАМИ!

Роман ПАСТУХ

В усі часи, в усі епохи щедра українська земля народжувала велетів духу, людей, котрі свої помисли і дії спрямовували на втілення в життя найзаповітнішої мрії рідного народу – утвердження Самостійної Соборної Української Держави. До них ми з повним правом відносимо і легендарну постать Степана Бандери, чергову річницю з дня народження якого ми відзначили і який залишається для нас символом і дороговказом у змаганні за утвердження незалежної України.

Ще корчився в смертних судомах імперський СССР, а вже мала батьківщина Степана Бандери – село Старий Угринів Калуського району на Івано-Франківщині почала перетворюватися на центр його визнання, вшанування й увічнення. Ще агонізуючий комуно-російський режим двічі підривав вибухівкою перші пам'ятники видатному Провідникові нескореної нації у його рідному селі, а вже визрівали задуми назвати його іменем вулиці, встановити на його честь монументи в інших селах і містах. Ще лише зайнялася зоря нашої незалежності, а вже правда про нього стала потужно пробиватися собі дорогу до людських сердець не лише в Галичині, а й на Великій Україні. Ще продовжують за інерцією казитися вишкребки "катів осатанілих", а вже середнього зросту постать цієї людини виростає до мірила найбільших велетів України.

Ось чому кожного Новоріччя, у день народження С. Бандери, він збирає до себе великі маси народу. Незвично теплий і сухий для такої пори день першого січня 2007 р. не став винятком. У Дрогобичі, наприклад, центром вшанування став пам'ятник Провідникові у сквері його імені. Там виступили міський голова Микола Ґук, станичний Братства ОУН-УПА Степан Яворський і голова міського осередку КУН Тарас Ґентош. До підніжжя монумента лягли квіти. Пролунали патріотичні пісні.

Як завжди, людно було цього дня в Старому Угринові Калуського району, що на Івано-Франківщині, де народився С. Бандера. Туди з'їхалися до двох тисяч шанувальників ідеї та чину Провідника ОУН.

На подвір'ї колишньої парафії, біля бронзового монумента С. Бандері, на тлі його музею відбулося вшанування політичного лідера воюючої України, чиє прізвище ще за життя стало називним, як раніше прізвища Івана Мазепи та Симона Петлюри. На легкому вітерці гордо майоріли державні стяги, прапори кількох правих партій, котрі вважають себе продовжувачами бандерівської справи. З-поміж інших виступаючих треба згадати народного депутата, заступника голови КУН Євгена Гірника, голову Всеукраїнського братства ОУН-УПА Михайла Зеленчука, голову Всеукраїнського об'єднання "Свобода" Олега Тягнибока. Вони віддали шану національному героєві і подивилися на політичні проблеми сьогодення крізь призму його діяльності та ідеалів. Не один з учасників урочистого віча вголос висловлювався в тому дусі, що якби раптом С. Бандера встав з могили, то насамперед мусив би знайти рішучий і ефективний спосіб загнуздати нерозумні амбіції деяких сучасних "вождів" і "вождиків" партій національно-патріотичного спрямування, аби ті не сварились і не чванились самі і часто-густо не баламутили наш мудрий народ.

На вічі співали місцеві хори і солісти, потішив усіх вертеп. Охочі побували в музеї С. Бандери, придбали нові видання. Тепер погляди наших політиків все більше будуть звернені в рік 2009-й, коли відзначатимемо 100-річчя від дня народження С. Бандери. Заходів передбачається нівроку багато.

Виступає народний депутат України, заступник голови КУН Євген ГІРНИК

ЧОМУ МОВЧИМО?

Майдан – для донецьких скоробагатьків і їхньої обслуги?

Нова влада зробила нас біднякáми та голотою, які з простягнутою рукою кинулись в чиновні кабінети за різними довідками, щоб задекларувати себе і свою сім'ю людьми без майбутнього.

Над нами постійно проводять експерименти, збагачуються за нашу працю і завжди знаходять слова, щоб заспокоїти суспільство. Знову, перепочивши та підрахувавши прибутки, придумують чергову дурилку, і пішло-поїхало... Спекулюють на почуттях етнічних росіян та мовних проблемах, розпалюють міжетнічні конфлікти.

Закони є, але жити за ними ніхто не хоче. "Понятія – ето і єсть закон". Коли зрозуміють всі, або не всі – буде пізно. Жаль, що розуміння приходить запізно.

Нинішня влада це довела. Представники від Партії регіонів, Соцпартії, Компартії у багатьох містах України збільшили плату за комунальні послуги і квартплату.

Прем'єр цинічно заперечує причетність свого уряду до підвищення тарифів на послуги і киває на місцеві ради.

Місцеві ради та їхні керівники у більшості своїй – теж від регіоналів.

Хто ж тоді знущається над громадянами?

Відповідь дає сьогодення та бюджет, який був напрацьований регіоналами, соціалістами, комуністами.

Що буде далі? Зубожіння переважної більшості населення і нестримне збагачення донецьких олігархів, їхньої привладної обслуги і численних маріонеток.

Невже за це повстав Майдан?

Василь ОВЧАРУК,
голова Кримської організації
Конгресу Українських Націоналістів

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

СВЯТА БРЕХНЯ В ПОЛІТИЦІ

Микола БІЛИЙ

Дивовижною, ба, навіть незбагненною виглядає поведінка демократичних владних керівників українства на відтинку української історії, починаючи з початку ХХ ст. дотепер.

Розумний (начебто) історик М. Грушевський довго сподівався на "демократів" Московії, а тому, природно, виникає запитання: а чи правильно він чинив?

Але ж був тоді розумний і мужній М. Міхновський, який називав речі своїми іменами. Його не дали почути. Наслідки відомі, про них сказано вище.

Другий український президент в ХХ ст. Л. Кравчук потовкся на тих же граблях, що й М. Грушевський.

"Случайний" Л. Кучма так наслідив, що від тієї твані українська нація ніколи не відмиється.

Нарешті, український президент В. Ющенко, топчучись на тих же граблях, заганяє себе в капкан, поставлений ворогами України, бо не володіє, належним чином національним питанням (на жаль!).

Заробітчани від політики, які називають себе політологами, також безсоромно заробляють гроші на людському горі. Скажімо, публічно, без примусу (принаймні є можливість порвати з ганьбою і відкритися на телепередачі "Свобода слова") "міркують" – чому це симоненківці (псевдо "комуністи") об'єдналися в компанію з януковцями (псевдо "регіоналами"), адже ж у них "програми несумісні". Схаменіться, "політологи". Адже люди знають, що і симоненківці, і януковці є "істребітєлями" української державності, підпорядкованими Москві, працюють на імперський інтерес, їх програма – знищити свідоме українство, асимілювати не знищених, переляканих масакрою свідомих і мужніх українців, в "єдіную общность". А коаліції п'ятиколонників конструюють у Москві, і спробуй не послухатися.

Тим часом політолог О. Доній, який свого часу досить "щільно" попрацював укупі з О. Морозом, в ефірі "Свобода слова" признається, що думав, буцімто януковці і симоненківці заради здобуття влади розігрували московську карту на виборах, а далі мали б зайнятися українськими проблемами.

Викликає занепокоєння й те, що, програвши президента В. Ющенка, його оточення, вочевидь, не розуміє (бо страшно далеке від українського національного питання), що сталося і що ще станеться!

Складається враження у нормальної людини (тобто тієї розумної людини від землі, від токарного верстата, від шахтного вибою, яка живе, ростить і виховує дітей лише зі своєї трудової копійки), що суцільна брехня і називається політикою. Звідси, певно, і народний постулат: "політика – брудна справа". А, може, народу недоступне таке поняття, як "свята брехня", бо є ж і таке, і всі політики є святими брехунами?!

Звернемось за відповіддю до самого життя.

Ісус Христос заповів "Пізнайте правду і правда зробить вас вільними". За нашу національну правду віддали життя Б. Хмельницький (отруєний Москвою), Т. Шевченко (переслідуваний імператором московської імперії), Є. Коновалець (убитий агентом Москви), С. Петлюра (убитий агентом Москви), С. Бандера (отруєний агентом Москви)... і немає кінця списку правдивців. І всі вони в іконах і портретах, оповитих українськими рушниками, живуть у святій покуті і житимуть, доки житиме українська нація.

ГЕРОЯМ ОУН-УПА – ДЕРЖАВНЕ ВИЗНАННЯ

ІСТОРИЧНЕ РІШЕННЯ

Хмельниччина стала першим регіоном за Збручем, який на офіційному рівні визнав ветеранів ОУН-УПА борцями за волю та незалежність України.

Депутати Хмельницької обласної ради проголосували за визнання на території Хмельницької області вояків ОУН-УПА воюючою стороною у Другій світовій війні, – повідомив депутат Хмельницької облради, заступник голови Хмельницької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів Микола Янчук. "За" проголосували 53 депутати із 79 зареєстрованих у залі. Рішення передбачає надання ветеранам ОУН-УПА таких самих пільг на території області, як і ветеранам Великої Вітчизняної війни.

"Це рішення можна назвати історичним, оскільки Хмельниччина стала першим регіоном за Збручем, який на офіційному рівні визнав ветеранів ОУН-УПА борцями за волю та незалежність України", – наголосив Микола Янчук.

"Прийняття цього рішення було непростим, оскільки окремі представники Партії регіонів та Блоку Литвина виступили проти і намагалися не допустити його ухвалення. Але те, що Хмельницька облрада ухвалила таки це рішення, є ознакою патріотизму більшості депутатів, а також усвідомленням ролі ОУН-УПА у визвольній боротьбі за Українську національну державу", – підкреслив депутат облради.

Прес-служба КУН

"УКРАЇНА – ПОНАД УСЕ!"

Думаючи про те, чому ми, українці, на своїй чудовій, пребагатій землі живемо по-дурному, я дійшов такого висновку: тому, що у нас дуже багато у політиці "розумників", кожен з яких вважає, що тільки він знає істину.

Хотілося б запитати верховоду комуністів Петра Симоненка, що він думає про своїх попередників – від Леніна до Горбачова? Якщо вони були дурні, то чому ж багатомільйонна комуністична банда не знайшла в своїх рядах розумніших? Якщо сам він став таким розумним, то в якій школі здобував знання? Може, на його думку, попередні вожді були розумні, але не встигли завершити побудову комунізму, і тепер Симоненко має довершити почату справу. В такому разі, чому ж він не поділиться з народом своїми планами "світлого майбутнього"?

Хотілося б дещо запитати і в керівників багатьох інших партій. Про що ви думали, коли йшли на вибори, розділившись на десятки дрібних партій? Кожен з вас, очевидно, вважав, що тільки він розумний, а всі решта – дурники? А вийшло що? Виграв Янукович, пошивши усіх вас у дурні. Здавалося б, хоч після цього пора схаменутися і об'єднатися, але такої тенденції в політичному житті України щось не видно. А жаль, бо так ми можемо дійти до других Крутів.

Сьогодні не час для поділу народних сил за відтінками різних політичних концепцій. Проти нас, українців, діє один ворог: Росія, чиєю "п'ятою колоною" і є так звана "антикризова коаліція". Для того, щоб подолати цю страшну згуртовану силу, нам, у першу чергу, треба теж згуртуватися в одну монолітну Українську силу з гаслом "Україна – понад усе!".

В. ГОРШКО,
м. Тернопіль

ВІТАЄМО!

ВОЛОДИМИРОВІ КОПИСЮ – 75

Головна Булава Всеукраїнського Братства ОУН-УПА щиро вітає і поздоровляє свого Друга Володимира, в. о. Бориславської станиці, якому 1 січня 2007 року виповнилося 75 літ.

Народився Володимир Копись 1 січня 1932 року в с. Маріямпіль Галицького району Івано-Франківської області. У 16 років вступив у боївку українського революційного підпілля ОУН. 1950 року заарештований, засуджений на 25 років позбавлення волі. Каторгу відбував у Сибіру і Казахстані. Звільнений під час хрущовської "відлиги" із забороною проживання в Україні. 1960 року прибув до Борислава Дрогобицького району на Львівщині, закінчив Львівський політехнічний інститут. Працював у нафтовій промисловості. Наприкінці 80-х – початку 90-х років був координатором усіх громадсько-політичних заходів у Бориславі. 1990 року обраний головою Бориславської міської ради. 10 років очолював міську організацію Конгресу Українських Націоналістів.

Нині, керуючись Зверненням Головної Булави, розробив план заходів щодо впровадження в життя Указу Президента № 879/2006. Для цього за його ініціативою створено робочу групу переважно з молодих посадовців Борислава із залученням директорів шкіл та закладів культури. Зокрема, планується гідно відзначити 100-ліття від дня народження генерал-хорунжого "Перебийноса" – Дмитра Грицая, який героїчно загинув у чеській тюрмі перед тим, як мали його забирати до Москви, а також масове вшанування пам'яті 100-ліття від дня народження командуючого УПА, Провідника ОУН на Землях, секретаря УГВР, генерал-хорунжого Романа Шухевича – "Тараса Чупринки".

Дорогий Друже Володимире! Нехай Господь Бог кріпить Ваше здоров'я, нехай подає з Небес благополуччя й сили ще довго-довго працювати на ниві розбудови Української Незалежної Держави.

Слава Україні і її Героям!

Головна Булава ВБ ОУН-УПА

ВІСТІ З РЕГІОНІВ

СЛОВО – ЗБРОЯ

Нещодавно на батьківщині гетьмана Павла Полуботка в смт Козельці, що на Чернігівщині, було встановлено інформаційний щит газети "Нація і держава". Відтепер на центральній площі міста кожен охочий може ознайомитися з останніми подіями в Україні та за її межами, довідатися про діяльність Конгресу Українських Націоналістів.

Голова Козелецької районної організації КУН Василь Сорока, з ініціативи якого було встановлено щит, докладає максимум зусиль для поширення історичної правди на Козелеччині. Водночас завдяки новому інформаційному щиту місцева організація Конгресу матиме змогу ефективніше ознайомлювати мешканців містечка з позицією українських патріотів.

Таким чином, Василь Сорока започаткував важливу справу. Тож його ініціативу вже найближчим часом збираються підхопити голови інших районних організацій Конгресу на Чернігівщині.

Прес-служба
Чернігівської ОО КУН

ВЕЧІР ПАМ'ЯТІ ЖІНОК-ПАТРІОТОК

З ініціативи обласної організації Ліги Українських Жінок у Тернополі відбувся вечір вшанування пам'яті українок, які були учасницями підпільно-визвольних змагань і загинули в боротьбі за незалежність Української держави. "Ми знаємо лише окремих патріоток, багато імен і доль ще належить відкрити, розповісти про них нашим сучасникам, залишивши пам'ять для нащадків. І це має стати місією влужанок – зібрати і видати інформацію про наших українок-героїнь", – закликала усіх присутніх голова Тернопільської обласної організації ВЛУЖ Ганна Шаварин.

На вечорі була присутня перша і почесна голова ВЛУЖ, зв'язкова генерала Романа Шухевича, багатолітній політв'язень пані Дарія Гусяк, яка розповіла про історію українського жіночого національно-визвольного руху, підкресливши основну його особливість: українки боролися за права свого народу, за державність.

Анна БАГРЯНА з активістками ВЛУЖ.

Із Києва завітала голова ВЛУЖ, секретар Ради Національної Спілки письменників України Анна Багряна. Вона виступила від імені молодого покоління українців і висловила надію на те, що з часом про подвиги українських жінок-учасниць національно-визвольних змагань знатимуть і гідно вшановуватимуть їхню пам'ять не лише на західних теренах, а й у східних, південних областях України, зокрема і в столиці. "Про кожну з тих жінок можна писати цілі романи, а не лише збирати скупі біографічні дані. Але найважливіше – донести всю цю інформацію до молодого покоління – до школярів, студентів, аби у них був життєвий дороговказ і приклад відданої боротьби за волю і права свого народу", – сказала Анна Багряна.

З привітальним словом до влужанок звернувся перший голова Тернопільської ОО КУН Оксентій Каменюк, підкресливши надзвичайно важливу роль українських жінок у процесі державотворення. Прикрасою вечора став національно-патріотичний хор Тернопільщини "Заграва", у виконанні якого прозвучали відомі повстанські пісні. Також у залі, де проходив вечір, було організовано виставку робіт народних майстринь Тернопільщини – членкинь ВЛУЖ. А загалом там панувала затишна і зворушлива атмосфера, адже усіх об'єднував спільний біль – доля України.

Прес-служба ВЛУЖ

КОНГРЕСІВЦІ – САЛОНУ

У Львівському Палаці Мистецтв урочисто завершився Х осінній салон "Високий Замок". На ювілейному салоні виставлялося чимало творів відомих майстрів образотворчого мистецтва, а також талановитої молоді.

Географія учасників цьогоріч значно розширилася, тож салон утверджується як міжнародний.

Отже, компетентне журі визначило переможців:

І премію отримав відомий львівський скульптор Роман Петрук;

ІІ премію – живописець, професор академії Мистецтв Віктор Москалюк;

ІІІ премія присуджена 20-річному митцеві В. Прокопишину.

Уже вдруге поспіль Конгрес Українських Націоналістів відзначає митців у рамках осіннього салону за втілення національної ідеї в образотворчому мистецтві та тем громадсько-патріотичного звучання. Минулого року нагороду та грошову премію отримав Орест Скоп. Цього року конгресівці нагородили Богдана Олійника за полотно "Діти кликали: Мамо!", присвячене Голодомору 1932–1933 років.

На урочистостях закриття салону нагороду лауреату від Львівської міської організації Конгресу Українських Націоналістів вручив заступник голови організації Ігор Данилиха.

Від оргкомітету Х осіннього салону львівські конгресівці отримали офіційну Подяку.

Секретаріат ЛОО Конгресу
Українських Націоналістів

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

АКТУАЛЬНО

ЦІНА ЗЕМЛІ

Президент Віктор Ющенко наклав вето на законопроект про продовження до 2008 року мораторію на продаж землі сільськогосподарського призначення. Однак схоже на те, що це президентське вето може бути подолане, оскільки з парламентською більшістю, яка виступає за подолання вето, солідаризувалася фракція БЮТ.

Уряд також підтримує рішення Верховної Ради і наполягає на продовженні мораторію на продаж земель сільгосппризначення на 2007 рік. Про це повідомив віце-прем'єр з питань ПЕК Андрій Клюєв. "Є думка Кабінету міністрів продовжити мораторій на 2007 рік, поки не буде відпрацьована вся законодавча база", – сказав він.

У Верховній Раді вважають передчасним зняття мораторію з продажу земель сільськогосподарського призначення без урегулювання всього комплексу питань функціонування ринку земель. Пропозиції Президента Віктора Ющенка до закону про мораторій на продаж земель сільгосппризначення надійшли до профільного комітету ВР. Проаналізувавши пропозиції Президента, головне науково-експертне управління Апарату Верховної Ради висловило низку зауважень. Зокрема, експерти вважають, що наявність зловживань у сфері земельних відносин, на які звертає увагу Президент, значною мірою є наслідком недостатнього врегулювання ринкових засад обігу земель в Україні. "Тому зняття мораторію з продажу земель сільськогосподарського призначення без урегулювання всього комплексу питань функціонування ринку земель є передчасним", – йдеться у повідомленні. На думку експертів, прийняття закону є обґрунтованим та надає час розробити закони про державний кадастр та про ринок земель, що є важливо для врегулювання земельних відносин

У свою чергу, подолати вето Президента закликав парламентські фракції і спікер О. Мороз. Він заявив, що не хотів би критикувати президента, але ветування цього закону, на його думку, не відповідає ситуації у країні. За словами спікера, за даний закон проголосувало понад 300 народних депутатів, і це свідчить про "ставлення суспільства і парламенту до цього питання".

Фракція Блоку Юлії Тимошенко ухвалила рішення долучитися до антикризової коаліції у подоланні вето президента. Про це журналістам повідомив член БЮТ, колишній аграрний віце-прем'єр Іван Кириленко.

Питання продажу землі для України є надзвичайно важливим і вимагає великої відповідальності при його вирішенні, оскільки помилки влади можуть коштувати нашому знервованому і зневіреному суспільству дуже й дуже дорого.

(За матеріалами інформагенцій).

КИЇВСЬКІ ДЕРЖИМОРДИ

"Пташки гнізда Чернівецького" своїм рішенням узаконили зруйнування історичних пам'яток столиці.

За повідомленням 5-го каналу, три історичні пам'ятки Києва національного масштабу зрівняли із землею у новорічну ніч. Це споруди, які належали до комплексу п'ятої вежі музею "Київська фортеця". Також місто втратило єдиний, збережений в оригіналі, будинок Київського телеграфу дев'ятнадцятого століття. На їхньому місці, за інформацією музею-пам'ятки "Київська фортеця", планують збудувати багатоповерховий житловий комплекс. Дозвіл на упорядкування цієї території дала Київрада. Зокрема, будівельникам відвели сусідню з вежею ділянку і дозволили знести кілька занедбаних будівель на території пам'ятки, що використовувалися як сараї. Зарахом розвалили й історичні будівлі. Музей більше року намагається об'єднати споруди Київської фортеці у єдиний комплекс. Доручення щодо створення такого комплексу підписали Голова Верховної Ради, Прем'єр-міністр та Президент, проте воно досі не виконується. "Якщо фашисти вже не знищили ці будинки, то чого варті ті люди, які роблять таке, ховаючись під покровом Новорічної і Різдвяної ночі?", – питає директор музею-пам'ятки "Київська фортеця" В'ячеслав Кулініч. Як відомо, "Київська фортеця" є найбільшим земляним укріпленням у світі.

Олександра РЯБЧЕНКО

ПАМ'ЯТАЄМО

НАВІКИ – З УКРАЇНОЮ

Пам'ять Василя Біласа та Дмитра Данилишина вшанували у Львові

У Львові вшанували пам'ять українських патріотів Василя Біласа та Дмитра Данилишина, які були страчені через діяльність в ОУН 74 роки тому у тюрмі "Бригідки".

Акції розпочалися передзвоном церков на світанку 23 грудня. Саме в цей час далекого 1932 року були страчені молоді націоналісти. Потім учасники зібралися біля тюрми, де провели мітинг-реквієм. Опівдні представники КУН, ВО "Свобода", УРП "Собор", УНП та НРУ поклали квіти на могили Біласа і Данилишина на Янівському цвинтарі. Потому біля могил була відправлена громадська панахида.

До 75-ї річниці смерті молодих патріотів ЛОО КУН планує видрукувати портрети Василя Біласа та Дмитра Данилишина роботи визначного львівського графіка Івана Крислата, відомого своїми портретами Степана Бандери, Євгена Коновальця, Симона Петлюри та інших героїв України.

Прес-служба Конгресу Українських Націоналістів

ПРО НАБОЛІЛЕ

СТРАЙКУЮТЬ ДОНЕЦЬКІ ШАХТАРІ

Близько шести тисяч гірників державного шахтоуправління "Донбас" розпочали 9 січня, з ранкової зміни, страйк у Донецьку.

Гірники розпочали страйк ще 30 грудня 2006 року. Міністерство вугільної промисловості тоді виконало їхню вимогу щодо негайного погашення заборгованості із зарплати (не менше 8 млн грн.), і страйк було припинено. Однак через те, що інші вимоги не були виконані, трудові колективи прийняли рішення відновити страйк. Гірники також вимагають від міністерства затвердження самостійного статусу шахт, а також погашення банківського кредиту, який шахтоуправління брало під гарантії держави.

ЦЕ ТІЛЬКИ ПОЧАТОК...

Мій тато працював гірником на шахтах Кривого Рогу, видобував залізну руду. Я не збирався прийти йому на зміну. Але трибунал військ МВС визначив: "Использовать на подземных работах". В системі Гулагу я видобував магаданське золото, уран, срібло. А коли звільнився, то і тут за мене потурбувалися кадебісти, прописку дозволили тільки на вугільних шахтах Донбасу.

Так склалося, що два моїх сини і зять працюють на вугіллі, а тепер долучилися і три внуки. Я з повагою ставлюся до шахтарів за їхню тяжку, а часом небезпечну працю. Під час горбачовської перебудови моїм землякам урвався терпець, і вони не пішли в шахти, а першими вийшли на майдан міста. Майже через 10 років ці колись мовчазні шахтарі залишили свої родини і пішли пішки до столиці вимагати давно зароблені гроші. Тоді червоні партократи та комсомольські функціонери привласнили гроші шахтарів, приватизували все, що можна було поцупити. Нахабні директори показували пальцем на Київ: все, мовляв, твориться там! Це правда, але ще більшою правдою є те, що грабували шахтарів і на місцях. Але вони того не догледіли, а за склянкою оковитої їм товкли в голови: голосуйте за нас, і щастя ми зробимо вже сьогодні. І знову їх ошукали, тепер втричі підняли комунальні послуги. Вони пробудилися, але ще не всі. Пізньої осені минулого року майже 2 тисячі людей старшого покоління вийшли у нас пікетувати міську владу. Більшість пікетувальників на останніх виборах голосували за біло-голубу владу. Але з нового року ціни дуже зросли, і слід сподіватися, що ці пролетарі ще докажуть владцям, що котельні, які їх обслуговують, працюють на тім вугіллі, яке самі пролетарі добувають. Поживемо і побачимо, як наші шахтарі, мовчазні, але грізні, проявлять гнів, зупинити який буде неможливо.

Григорій ІЛЬЧЕНКО,
м. Першотравенськ,
Дніпропетровська область

БЛАЗНІ

СМІТТЯ З "ГОЛУБИХ" ЕКРАНІВ

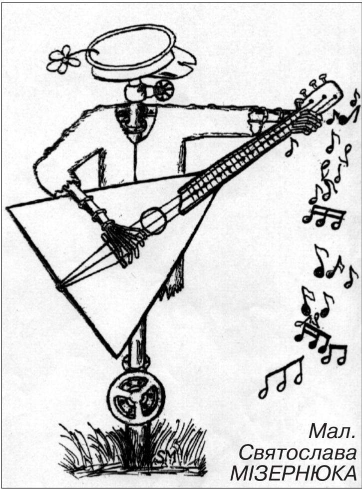
Телеолів'є під третьосортним соусом

Нещодавно довелося стати свідком прикметної для нашої країни картини. На зупинці маршрутки дві черниці, заходячи до мікроавтобуса, питалися водія, чи доїдуть вони до магазину "Сантехніка". Річ у тому, що згаданий об'єкт розташований якраз навпроти монастиря святої Катерини, куди власне й треба було сестрам. Ясна річ, у цивілізованій Європі не лише черниці, а й усі інші запитали б навпаки – чи довезе автобус до обителі Божої... Згаданий епізод – яскравий приклад збоченських пріоритетів, виплеканих радянською епохою, коли віруюча людина мусить узгоджувати свої інтереси з невіруючою, коли шлях до "омріяної" сантехніки знають усі, а до храму – одиниці.

І подібних прикладів можна знайти безліч. Приміром, що і як ми святкуємо. Новий рік, який для багатьох є чи не "найголовнішим" святом року, за сов'єцькою "традицією" відбувається за схемою: телевізор – алкоголь – олів'є. І якщо на два останні пункти, здається, ніхто не нарікав, бо то справа особистого смаку й міри, то до пункту першого цього року було як ніколи багато претензій. Склалося враження, ніби телевізійники змовилися й вирішили навіть не намагатися створити бодай щось цікаве. Заїжджені стилізації під сов'єцькі "блакитні вогники" та жалюгідне наслідування "вершин американського мистецтва" мюзиклів – усім цим був заповнений чи, правильніше сказати, засмічений новорічний етер. І за цим усім якось "забули" показати навіть справді добрі старі улюблені фільми, які бодай трохи скрашували б своєю атмосферою убозтво ідей. Ні "Карнавальної ночі", ні "Іронії долі", ні улюблених мультфільмів жоден загальнонаціональний канал так і не продемонстрував. Натомість "Перший національний" відшукав на якійсь запорошеній полиці фільм про "Снігову королеву"...

Коли ж додати до всього цього вульгарні жарти в "Кривому дзеркалі", а ще той факт, що на вісімдесят відсотків усі оці вогники-мюзикли складалися з російської попсятини, на п'ятнадцять – із огидно-карикатурних верок сердючок і лише на п'ять – із українських артистів, то картина виявиться геть непривабливою. Єдине, що можна було дивитися, – це пряму трансляцію концерту з київського Майдану. Тут принаймні були живі емоції й українська музика, – хоча, ясна річ, "специфіка жанру", не могла забезпечити такої якісної картинки й звуку. І, здається, побачити це дійство в своїх телевізорах могли лише кияни, адже трансляція проводилася на каналі "Київ".

Чи не найприкріше вразив канал "СТБ", який розпочав рік із кількагодинного концерту ядучого російського "недопересмішника" Міхаїла Задорнова, пасажі якого рясно помережені зокрема антиукраїнськими випадами і загалом лютим неприйняттям бодай найменшого прояву будь-якої національної ідентичності, – крім, звісно, "панівної". Узагалі ж канал "СТБ" позбирав по всіх "телесмітниках" кількарічної давнини вогники-мюзикли й годував ними глядача протягом усього передріздвяного тижня...

Мал. Святослава МІЗЕРНЮКА

А як хотілося чогось нового, українського – програм, фільмів, мультиків. Та це вже вкотре лишилося тільки бажанням. А відтак уже вкотре зринула думка про те, що, можливо, немає цікавих ідей, бо немає органічного відчуття свята. Адже й олів'є, і шампанське, й телевізор – це все штучне. Бо ж не потребуємо ми якихось "телерозваг" на Різдво, та й прихід Нового року за старим стилем якось "самотужки" святкували навіть у "глибоко сов'єцькому" минулому. І до осель навіть ущент зросійщених міст завжди приходили колядники й щедрівники, які співали українською, – нехай навіть тексти були примітивними, але вони були. Бо підґрунтя їхнє – тисячолітня традиція.

Тож чи не настав час розставляти крапки над "і" й повертатися до витоків: спокійнісінько лягати спати в ніч із 31 на 1 (до речі, в усьому світі Новий рік – "свято на любителя", і ставляться до нього так само, як, скажімо, до дня святого Валентина), і лише зранку міняти календар на столі. Зате шостого січня приносити в дім запашну ялину, йти до храму, сідати до дванадцяти страв і колядувати. А в ніч із 13 на 14 січня бажати щедрого вечора й славити новоріччя. І ця органічна традиція надихатиме з-поміж іншого й на створення оригінальних фільмів і програм.

Нас так довго вчили поважати почуття невіруючих, – хоча їм насправді байдуже, що й коли святкувати... Час нам, українцям, врешті-решт, подбати про самих себе.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

МЕНТАЛЬНІСТЬ ОРДИНЦІВ

З великим задоволенням прочитав у газеті "Шлях перемоги" (№38, 20.09.2006 р.) короткий виклад книги француза маркіза де Кюстіна "Правда про Росію".

На думку автора публікації, слід зробити перевидання цієї книжки в Україні, щоб прочитали її і політики, і урядовці, і широкий загал громадянства. Тоді у багатьох зійшла би полуда з очей, і вони нарешті побачили б справжнє обличчя нашого північного сусіда та ще й "старшого брата", як він себе називає. Книжку цю писав не український буржуазний націоналіст, а зовсім далека від Росії людина, яка під час подорожі по Росії в епоху царювання Миколи I так глибоко змогла пізнати "імперію зла" (значно пізніший вислів президента США).

Так, Маркіз де Кюстін зауважує, що в російській "...армії – страшенне звірство". Воно ж не зникло й донині. Нещодавно весь світ облетіла звістка, що в одному із навчальних центрів російської армії "дедовщиной" займалися не тільки рядові солдати і сержанти, а й офіцери. У розмові з цього приводу з одним росіянином, колишнім совєцьким високопосадовцем, я сказав, що в російській армії виховують не "защітніков Родіни", а справжніх бандитів. Тож не дивно, що тяжкі звірства чинять вони в Чечні. Опонент досить "оригінально" заперечив, що, мовляв, "дедовщина в армії возникла для воспітанія нєрадівих солдат". Оце "воспітаніє" – робити "нєрадівих" каліками. А щодо Чечні цей росіянин сказав, що там, мовляв, жив не народ, а "дікарі", тому Росія і підкорювала його, несучи з собою "цивілізацію і культуру". Та Росії протягом 200 років впоратися з цим народом не вдалося. Кожен народ має свою культуру, свої національні цінності, і він ніколи не сприйме "цивілізацію", принесену на багнетах.

Але у північного сусіда свій менталітет. Він звик тільки "покорять", "прісоедінять", "воссоедінять", що, по суті, означає – завойовувати і за допомогою зброї нести свою "культуру". Це у середньовіччя робив Єрмак у Сибірі, потім Хабаров на Далекому Сході, згодом Єрмолов "порядкував" на Кавказі.

Якщо у російських царів апетити були скромні – "прорубати вікно в Європу", на півдні вийти до "теплих морів", "захопити Босфор і Дарданели", то в червоних більшовицьких вождів і плани, і дії вже виходили на світовий простір.

Не можу не згадати про менталітет народу українського. Наші древні князі не несли чужим народам свою культуру. А якщо і вели війни, то з мотивів справедливості.

Нащадок українського козацтва Міклухо-Маклай (козак Макуха) без будь-якої зброї діставсь поселень напівдиких племен папуасів у Новій Гвінеї і поніс їм культуру через слово та гуманні вчинки. Через це аборигени його не вбили, а згодом він став для них бажаним пошанованим гостем.

Недавно газети писали, як наш земляк опинився в середовищі канадійських індіанців. За справедливість та гуманізм вони обрали його своїм вождем.

Ось такий контраст у менталітетах двох "братніх" народів.

Олексій СЛАБЕЦЬКИЙ,
м. Київ

ДВІЙКУ З ГЕОМЕТРІЇ В ЖУРНАЛ

Вельми дивно, але у Верховній Раді СРСР, що приймала "брежневську" конституцію, не знайшлося жодного депутата, який володів би елементарними уявленнями з геометрії, не кажу вже про географію. Адже в одній статті імперського основного закону стверджувалося, що будь-яка радянська республіка за власним бажанням має право вийти зі складу Радянського Союзу, а в іншій закріплено, що змінити кордони Радянського Союзу без волі на те Верховної Ради імперії – неможливо. Дикість і знущання над здоровим глуздом очевидні.

Ще дивовижніше, проте ця елементарна вправа з імперської геометрії, що привела національного героя України Левка Лук'яненка до смертного вироку в "найгуманнішому радянському суді", продовжує діяти і в теперішній самостійній Україні.

Переконував мене учень у школі, де я викладав історію і основи правознавства: мовляв, спонукати колишніх московських окупантів, а тепер громадян України відповідно до їхнього вибору 1991 року, до вивчення державної мови в самостійній Україні – таке ж саме насилля над людьми, яке творила московська імперія в раніше підневільній Україні, спонукаючи українців переходити від рідної мови на російську.

Хитрував, бо так його вдома навчили батьки. Відповідав я, що змушений буду просити учителя математики, аби той поставив йому двійку з геометрії в журнал. Дивувався учень: при чому тут геометрія?

Брав я кусочок крейди і на класній дошці малював два по-різному заштриховані кола: перший – Україна, другий – Московія.

– Тепер дивись, – пояснював я, – Ви, московити, залізли з Московії в Україну і насадили в ній свою мову. Через звинувачення українців у буржуазному націоналізмі, через розстріли, голодомори, концтабори, заслання, лінгвоцид, генетичний страх можливого знищення тих українців, які не хотіли зрікатися своєї мови і вимагали, аби Україна була Україною, а не "Югом Россії".

При цих поясненнях я витирав штрихи в українському кружку і заштриховував стерту площу штрихами того типу, що ним був заштрихований московинський кружок. Далі пояснював, що насилля було б тим самим, якби ми, українці, залізли в Московію і там у такий же спосіб – через звинувачення московитів у буржуазному націоналізмі, через розстріли, голодомори, концтабори, заслання, лінгвоцид, генетичний страх можливого знищення тих, хто не хотів би зрікатися на своїй землі рідної мови на користь української. Ми ж, українці, відроджуючи Україну після нищення у московській неволі, ліквідуємо трагічні наслідки тривалої і кривавої московської окупації України. Відтак то є звільнення від наслідків іноземного насилля над нами на нашій землі.

– Я зрозумів, що був не правий, – говорив мій співбесідник біля класної дошки.

А на батьківських зборах я сказав батькам, що їхні діти порядніші від них самих та просив не заважати молодому поколінню вивчати у школі правдиву геометрію, географію, історію та правознавство.

...І нагородив мене дипломом "Кращому вихователю" перший випускний клас на випускному вечорі у тій маленькій приватній українській школі міста Феодосії, що називалася "Аріадною". Цю школу пізніше знищили феодосійські україножери-"антинатовці". Коли ж поставимо край реальному насиллю?

Микола БІЛИЙ,
політолог

А ДЕ Ж ВУЛИЦІ СИМОНА ПЕТЛЮРИ ТА СТЕПАНА БАНДЕРИ?

Заради цікавості проглядав я телефонний довідник м. Овруча і жахнувся – так і тхне звідти тоталітарщиною, ніби й досі ми живемо в СРСР і б'ємо чолом діду Леніну. На яку сторінку не поглянь – назви вулиць прославляють убивць, катів, садистів, організаторів Голодомору та активних борців проти української незалежності, за її знищення. 15 років ми вже незалежні (а чи це дійсно так?), а ніяк не можемо позбутися тих назв і символів, які, як бур'ян, захаращують нашу Вкраїну.

Ще й досі пам'ятник організатору перевороту в Петербурзі, ініціатору відправлення військ Муравйова на знищення української незалежності – товаришу Леніну, височіє в центрі міста біля райдержадміністрації на вулиці Радянській. А показує вождь рукою у правильному напрямку – на гастроном. Й досі бовваніє цей довбень у центрі мого села Велика Фосня, "поглядаючи" туди, де знаходиться пам'ятник жертвам терору і голодомору, пам'ятник загиблим у війні односельцям. Мабуть, задоволений тим, що він та його поплічники наробили. А одна з центральних вулиць міста й досі заплямована його ім'ям.

А у нас є і вулиця Котовського, загін якого знищив тисячі українців, банда якого розстріляла сотні українських вояків під Базаром; вулиця Щорса, який активно боровся з українською незалежністю і вбивав українців; вулиця Дзержинського, головного катюги-чекіста; вулиці Калініна, Кірова, Свердлова, Артема, Постишева – поплічників Леніна й Сталіна... Прославляють вулиці більшовицьких полководців Фрунзе та Чапаєва. А от яке відношення мали до Овруча Карл Маркс, Крупська, Карл Лібкхнехт, Горький, ім'ям яких названі вулиці? Не були в Овручі й Пушкін, Тургенєв, Чехов, Толстой, Маяковський, Островський, Рум'янцев, Мічурін, Шолом-Алейхем. На якій же підставі носять їхні імена наші вулиці, до того ж у центрі міста? Лише десь на задвірках є вулиці, що носять ім'я Грушевського, Лесі Українки, Шевченка, Малишка... Добре хоч, що вулиці Хмельницького та Франка в центрі міста. А що зробили для Овруча Олександр Матросов, Космодем'янська, Малолєтнев, якийсь Карпінський? Не розумію, яким "боком" до того міста дотикаються назви вулиць Правди, 8-го Березня, 50-років Жовтня, Паризької комуни, Космонавтів, Соціалістична, Інтернаціональна, Пролетарська, Молодогвардійська, Партизанська, Радянська, Червоноармійська, Червоних Партизанів, Першотравневий і Піонерський провулки?

Немало у місті й безглуздих назв вулиць на кшталт Механізаторів, Колгоспної, Металістів, Молодіжної (де живуть пенсіонери), Шкільної, Базарної... Хіба Україна бідна на видатних діячів, українців, іменами яких можна було б назвати вулиці?.. Є ще вулиця Білоруська... Агов, панове, а де вулиця Українська? Добре, що хоч немає ще вулиць "Донецької Братви" чи "Героїв з Регіонів"... Але від Овруцької міськ(з)Ради можна й такого чекати – патріотів там на пальцях перелічити можна.

До речі, на прохання іудейської громади вулиці перейменовують, а на наші прохання, зокрема й мої через районну газету, недобиті комуняки, які намагаються керувати містом, відповідають, що треба опитати громадськість. Цікаво, чому ж для "Богом обраних" опитування не потрібне?

Немає в Овручі вулиць ні святого Володимира, ні князя Олега, ні Героїв Чорнобиля, які безпосередньо мали відношення до міста. Правда, вулиця Ващука є на околиці міста. А щоб у місті з'явилася вулиця Степана Бандери чи Героїв Базару, Крут, то на це від такої влади годі сподіватися.

Немає в місті пам'ятника чи бодай обеліска репресованим, загиблим в роки страшного Голодомору, а на колишньому польському кладовищі в центрі міста, незважаючи на протести громадськості, будують автозаправку. Мабуть, добряче когось підігріли...

Ось таке "обличчя" в нашого міста, одного з найстаріших в Україні. Давно свою історію ми чомусь забули – пам'ятаємо тільки з 1917 року. Слава Богу, що хоч Голодомор визнали нещодавно. А чому й досі в наших паспортах написи дублюються російською? У нас держава ж незалежна! Я волів би, щоби в крайньому разі напис був англійською, але аж ніяк не "московітською" мовою! На біса вона мені здалася? Віктору Андрійовичу варто було б подати законопроекти чи видати Укази про викорінення радянщини з нашого буття. І я хочу, щоби у мене в паспорті було записано, що я – українець! Чуєте, панове?

Олексій КРАВЧУК,
с. Велика Фосня,
Житомирська область

З ЛІБЕРАЛЬНОЮ ПОЛУДОЮ НА ОЧАХ

Незадовго до Нового року в Білій Церкві міська влада зібрала місцевий молодіжний актив на "круглий стіл". Півгодини один із заступників міського голови лив з пустого в порожнє, потім роздавав премії, стипендії, грамоти і троянди – ще годину. Нарешті, спитав молодь про найнагальніші її проблеми, і допустився страшної помилки – першим слово взяв автор цих рядків, представник Конгресу Українських Націоналістів, котрий рішуче зажадав усунення з вулиць міста ідолів кривавого тоталітаризму, присутність яких є глумом над пам'яттю десятків мільйонів вигублених українців і дезорієнтує підростаюче покоління. Слова промовця потонули в морі реплік акаючих і картавлячих активістів партій і рухів, у назвах яких, без винятку, присутні слова Україна, український і т. ін., котрі "затягнули пісню" про неактуальність питання та історичне й мистецьке значення ідолів. "Деструктивні і невчасні" ідеї "вандала" знайшли підтримку лише у молодого просвітянина Костянтина Климчука та представника Товариства Відродження Української Нації Станіслава Костецького. Активний спротив неукраїнців та манкуртів, невизначеність і ганебний нейтралітет влади лише радикалізують національно свідомих білоцерківців і вказують на єдино можливий шлях – безкомпромісна боротьба, незважаючи на умови і час! Слава Україні!

Вадим СОВА

Нині схильним до аналізу людям абсолютно зрозуміло, що криза України і української нації не є ні соціально-економічною, ні екологічною, ні демографічною. Її причина криється в кризі духовній. Це добре усвідомлюють наші вороги. Їм вигідно мати на цьому сотні мільярдів доларів, які вони висотують з України упродовж 15 років. Тому цілком свідомо і цілеспрямовано блокуються усі духовні канали доступу українців до будь-якої інформації для душі, серця і розуму. У цьому сенсі є абсолютно показовим керівництво гуманітарною сферою українців в Україні (!!!) етнічним євреєм паном Табачником. Основними телевізійними каналами, газетами, Інтернет-виданнями теж володіють не етнічні українці. Для них українська ідея цілком природно є байдужою, а в багатьох випадках і ворожою.

Петро МАСЛЯК,
віце-президент Академії наук
вищої школи України

ЛИСТ УКРАЇНЦЕВІ

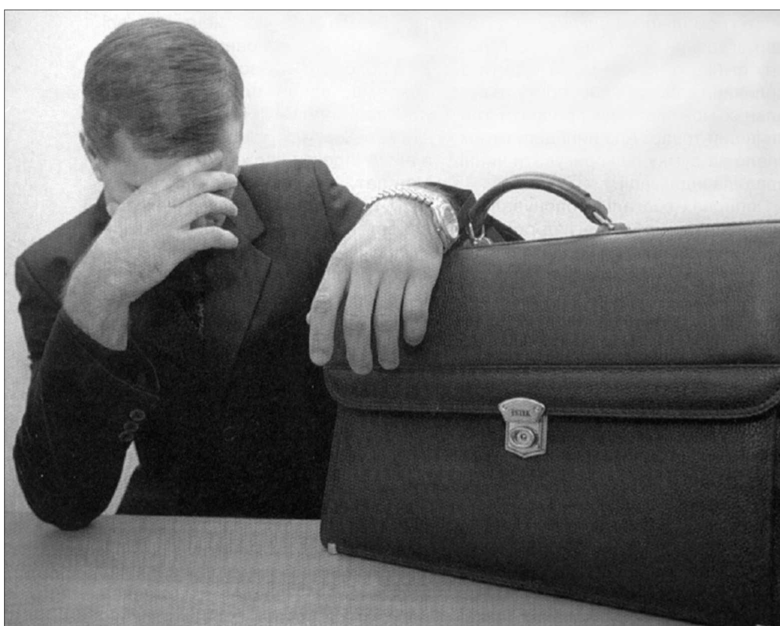
НА НАШІЙ, НЕ СВОЇЙ ЗЕМЛІ...

Тим же, хто має бодай одну клепку в голові, або хоча б щось чув про причинно-наслідкові зв'язки і тому не бачить потреби робити висновки про залежність бузини на городі з дядьком у Києві, зрозуміло, що подолати соціально-економічну, екологічну, демографічну кризи в Україні без подолання духовної – є справою цілком утопічною. Усвідомлення цього факту нашими ворогами призводить до того, що, наприклад, на телебаченні практично нічого для душі українця немає. І не дивно, бо "ящик" нині має найбільший вплив на підсвідомість.

Звичайно, якби хоча б хтось з керівництва держави розумів реальні причини кризи українського суспільства і ними переймався, справи б поступово йшли на краще. Тим більше, що є у нас не тільки приватні, а й державний канал. Але ось пан Ющенко призначає його керівником чомусь не етнічного українця з відповідною кваліфікацією, а, як кажуть, етнічного єврея пана Докаленка, який, до того ж, і державної мови не знає.

Покійний батько якось розповів мені, що у Миргороді, на Полтавщині, ще до жовтневого перевороту, жив один дуже молодий і дуже дурний еврей. Щоб якось розворушити його, кагал послав цього дурня по селах купувати у селян яйця. Справа абсолютно проста і невибаглива. Кагал поставив завдання: купувати дешевше. Але кмітливі українські селяни одразу зрозуміли, що мають справу з кретином. – "Вам як яйця завантажувати до вагонів, у ящиках чи навалом?" – запитав його найнятий з селян помічник. "А як дешевше?" – одразу прохопився новоявлений комерсант. "Звичайно, що навалом. – Тоді завантажуйте навалом." Коли поїзд прибув до Миргорода, розбиті яйця стікали з вагонів по колесах. І знаєте, яка доля була у цього дуремара? Ніколи не здогадається. Він став одним з керівників уряду Радянської України. Оце такі нами керували в минулому, такі керують і нині. Тому маємо і відповідні результати їхньої діяльності. Тільки зараз замість поїзда – Україна, а замість яєць – українці.

Нехай би керівництво державою "інородцями" принесло їй процвітання і славу. Нічого ж подібного! Самі вони збагачуються, а нас, українців, використовують як робочу худобу. Ну хай би вони були розумними, вихованими і чесними. Хай хоча б милували око. А то один клоун з цирку, другий – хам, третій – двох слів докупи зв'язати не може, четвертий – за все життя при вищій освіті української мови так і не вивчив, що є яскравою ознакою кретинізму, п'ятий – навіть зовні схожий на дегенерата і т. ін.

Зовсім уже маразматичним виглядає той факт, що пан Янукович під час свого візиту до США не зустрівся з діаспорою українською, але пішов на зустріч з діаспорою єврейською. У цій зустрічі немає ніякої формальної логіки. Яку державу і націю представляв у США прем'єр-міністр України!?

Упродовж останніх століть українці витворили найкращу у світі народну пісню. Жодна інша нація світу не може похвалитися мелодійними, задушевними, ліричними і героїчними піснями. Давши людству пісню, українці дали йому Душу. Українські пісні стали народними в багатьох країнах світу: від США до Японії. Цим українці зробили свій внесок у збагачення духовності і покращення моральності людства.

Українці також нагодували світ, освоївши чорноземи по всій планеті. Це теж промисел Божий, місія, покладена на нашу націю. Небувале явище людської цивілізації: скрізь на планеті, де є хоча б гектар чорнозему, що само по собі не може бути випадковим, живуть і обробляють землю українці – найдавніша хліборобська нація світу (Україна, Молдова, Росія, Казахстан, Киргизія, Канада, США, Аргентина, Бразилія). Нині генетично українською ще з часів Трипільської цивілізації (7 тис. років тому) пшеницею, завезеною переселенцями з України до Росії, Казахстану, Канади, США, Аргентини, і годується увесь світ. Цим наша нація дала світові хліб.

Бог дав нам не лише місію найкращих у світі співаків і хліборобів, а й геніальних інженерів і учених. Виконуючи цю місію, наша нація в особі генетичних українців зробила для втілення мрії людства про зоряні польоти більше, ніж усі інші нації разом узяті. Теорію космічних польотів розробили і втілили в життя Засядько, Кибальчич, Ціолковський, Кондратюк, Корольов, Гнатюк, Глушко, Челомей, Дудчак, Яримович, Янгель, Лозино-Лозинський, Сікорський тощо. У цьому списку всіх найголовніших провідників освоєння космічного простору як теоретиків, так і практиків немає жодного неукраїнця! Це не може бути випадковим. Наша нація до цієї справи, очевидно, має генетичну схильність.

Але чи знають про ці факти українці? На жаль, майже нічого. Я проводив опитування не на вулиці, а в стінах найкращого нашого університету імені Тараса Шевченка. Ось де, здавалося б, про ці факти повинен знати кожен. Нічого подібного, про це не знає ніхто!? За десять років опитування не зголосився жоден студент. Перед Новим роком майже всі телевізійні канали крутять фільм "Один (або сам) вдома". Про те, що в цьому одному з найпопулярніших за всю історію людства фільмі постійно звучать українські народні мелодії, теж не знає ніхто з опитуваних. Я не впевнений, що про ці факти знає і наш Президент. Про інших посадовців і говорити не доводиться. Ось де, здавалося б, безмежне поле діяльності для Міністерства освіти і науки України. Кому ж, як не школі і вищим навчальним закладам, донести до учнів і студентів ці незаперечні факти? Так, незаперечні, бо ще жодній людині не вдалося в цьому спростувати мене. Ті дві людини, які першими запустили в Космос супутник і людину, були не євреями, росіянами чи німцями, а українцями. Якраз за це вони (Корольов і Глушко) і були репресовані. Корольов навіть дійшов до того, що в листку з обліку кадрів написав "Українець". Так, так, якраз з великої літери. Цього йому не могли пробачити до кінця його життя. Валентина Глушка в Росії так і не вдалося в наш час "перефарбувати" в росіянина. З великою образою в Інтернеті росіяни поширили інформацію, що діти одесита Глушка настояли на тому, щоб у його новітній біографії, виданій у Москві, було підкреслено, що за національністю він – українець.

Якщо серед 300 млн жителів США не знайшлося нікого іншого, крім двох українців, щоб керувати НАСА, якщо в Росії з 145 мільйонів жителів не знайшли жодного етнічного росіянина, щоб очолити російську космічну програму і довелося призначити українця, якщо найвідоміша американська ракета "Трайдент" у перекладі з англійської називається "Тризуб", якщо на мисі Канаверал у США стоїть пам'ятник Кондратюку, а в Києві немає, якщо у нас донині відсутній музей українського національного генія, якщо ніхто не знає, що ідея американських шатлів визріла в голові українця Челомея, то все це – дуже промовисті факти для будь-якої людини, здатної до аналізу. Від того, що ми – українці можемо, аж до того, хто нами керує, чому це ми їм дозволяємо, і що нам робити далі.

Як політики-"бандюковичі", так і ліберали в Україні однозначно "сіли на унітаз". Україні і українській нації (нині про це невідомо хіба що інтелектуальним їжакам) потрібні третій шлях і третя сила. Логічна послідовність вибудовується така: від антиукраїнських політиків-"бандюковичів", через космополітів-лібералів до патріотів-радикалів. Іншого шляху просто не існує.

Василь ЗАЄЦЬ,
"Нація і держава"

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

МОЛОЧНІ БРАТИ БУЗИНА І ЗАДОРНОВ

На телеканалі "УТ-1", у програмі "В гостях у Д. Гордона", нещодавно виступив російський естрадний артист Михаїл Задорнов. На прощання ведучий заявив, що гість виявився не лише талановитим гумористом, а й глибоким мислителем.

Компліменти, звісно, річ тонка, а от локшина, яку нам продовжують чіпляти на вуха, давно вже набридла і остогидла.

Про яку глибину мислення можна говорити, коли "мислитель" намагається реанімувати основні постулати московського механізму, щоправда, подаючи продукт в такій собі рожевій псевдодемократичній упаковці?

На словах Задорнов відверто не ганьбить ні Україну, ні її світочів, як це робить, наприклад, сумнозвісна бузина. Навпаки, Задорнов нібито заявляє про свою повагу до нашої держави, до її незалежності, мотивуючи таку свою позицію тим, що ми, мовляв, слов'яни, що ми дуже схожі, що у нас багато спільного, зокрема, історія, культура, друзі та вороги...

Але ж це і є та локшина, якою вже не одне століття шинкують кремлівські шовіністи. Перейменувавши Московію в Росію, цар Петро започаткував довготривалу антиукраїнську акцію, невід'ємною складовою якої є безпідставне присвоєння Росією всієї історії Київської Русі, яка насправді є лише нашою, українською історією. Території, на яких аж після падіння татаро-монгольського іга почало формуватися Московське царство, були колись колоніальними володіннями Київської держави. Так само, як свого часу територія теперішніх Сполучених Штатів Америки була колонією Англії. Але ж нинішні американці і не думають претендувати на історичну спадщину англійців. А румуни, наприклад, не збираються привласнювати історію древнього Риму на тій тільки підставі, що їхні земля в давнину належала до колоніальних завоювань римських імператорів.

Не витримують серйозної критики і неуцькі балачки про спільність наших культур. Ми, українці, – спадкоємці древнього Трипілля, нашим цінностям до десяти тисяч літ, а Москві ще дев'ятсот років немає. Але це не заважає Задорнову говорити про трипільську культуру з таким пафосом, що неважко зрозуміти: він і це надбання людства намагається запхати у свою московську кишеню.

Розраховуючи на історичну неграмотність населення ще недавньої колоніальної України, московський артист-"мислитель", лукаво посміхаючись, популяризує сталінську версію Другої світової війни, в якій нібито сталінська Росія виконала світорятівну силу, а кровожерний сталінський маршал Жуков був мало не посланцем Божим.

Нічого, крім глузливої посмішки, не викликають і лінгвістичні вправи Задорнова, який, наприклад, назву регіону Англії "Уельс" виводить від древньоукраїнського "Велес", при цьому навіть не згадуючи про його українськість.

Постать "інтелектуала" Задорнова недарemно асоціюється з постаттю неука Бузини. Впливаючи на різні верстви населення, ці трубадури російського шовінізму виконують одну й ту ж антиукраїнську місію.

Проголошення незалежності України у 1991 році стало наслідком багатовікового прагнення українців жити у своїй суверенній державі. Визначне місце у цій боротьбі належить воякам доблесної Української Повстанської Армії, яка тривалий час чинила відчайдушний спротив ворогам. Нинішнього року ми відзначатимемо 65-у річницю УПА, яка за час своєї героїчної діяльності здійснила чимало вдалих бойових операцій у боротьбі з ворогом – як з фашистами, так і з військами НКВС. Із найбільш блискучими й переможними боями повстанців з радянськими енкаведистами ми коротко знайомимо наших читачів у цій публікації.

ГЕРОЯМ – СЛАВА!

ГЕРОЇКА БУРЕМНИХ ЛІТ

100 найбільш переможних боїв УПА з радянськими каральними військами (НКВД, СМЕРШ)

Рейд в Карпатах. Орієнтовано 1946–1947 роки.

10 грудня 1944 року сотня "Гайдамаки" під командою Ясьміна ліквідувала в бою з військами НКВС, котрі грабували людей, біля с. Тростянець, р-н Долини, Івано-Франківськ, 98 ворогів (убитими і пораненими), при втраті 7 убитих і 4 поранених повстанців.

У першій половині грудня спецвідділ УПА повністю захопив летовище в Скнилові біля Львова, де на той час знаходились 5 літаків та великий склад військової амуніції.

20 грудня сотня "Змії" провела визвольну акцію у райцентрі Товмач Івано-Франківської обл., де звільнено в'язнів із тюрми НКВС та людей, підготовлених до висилання у Сибір. Вбито 60 більшовиків та зруйновано будинки, де знаходилися каральні служби. Захоплено багато зброї і амуніції, котру передано тиловим підрозділам УПА.

28 грудня відбувся жорстокий бій біля с. Кореличі, р-н Перемишляни, Львівщина, між сотнею "Полтавці" і 2-ма батальйонами НКВС. Втрати НКВС: 300 вбитих, 90 поранених, 1 танк; втрати УПА: 22 вбитих і 11 поранених.

У грудні спецвідділи УПА здобули біля Тернополя 3 транспортні поїзди із різноманітною зброєю і військовою амуніцією, котру успішно передали тиловим підрозділам вищого командного складу УПА. Це на довгі роки забезпечувало відділи УПА Східної Галичини необхідною зброєю та військовою амуніцією.

30 грудня однією з найбільших перемог УПА була битва за Космач, Коломийщина, Івано-Франківськ, де були звільнені люди із тюрми та роздано награбоване майно. У 12-годинному бою брали участь 3 курені УПА під командою майора Козака, к-р ТВ 21 "Гуцульщина". Втрати НКВС: 500 бійців та старшин і кілька гармат; втрати УПА: 12 вбитих і 18 поранених. Захоплено багато зброї і військової амуніції.

Упродовж грудня підрозділи УПА вели важкі бої із 127-м полком НКВС між Жмеринкою Вінницької обл. і Кам'янець-Подільським Хмельницької обл.

3 січня 1945 р. – підсилена рота енкаведистів, що поверталась із грабунків навколишніх сіл, потрапила на шляху Товмач-Париці, Івано-Франківської обл. в засідку сотні УПА к-ра Чорноти і втратила 70 забитих, а УПА – 4.

6 січня 1945 р. курінь к-ра Різуна наскочив на більшовицьку базу в с. Рип'янці, біля Чорного Лісу, яку знищено, а людей із в'язниць відпущено по домах. Більшовики втратили 120 вбитими, а решта в паніці втекла до Калуша. Захоплено багато зброї і амуніції.

9 січня курінь "Зубри" – УПА здобув велику перемогу над радянськими каральними військами біля с. Горожанка Велика, Дрогобиччина. Радянські втрати: 304 убитих, 30 поранених, 11 знищених автомашин та 2 легкі танки разом із к-ром батальйону майором НКВС. Втрати УПА: 30 вбитих і поранених. Захоплено багато зброї і амуніції.

20 січня "Березівська сотня" із куреня "Карпатський" к-ра Юрка зробила засідку на більшовиків на шляху Космач-Яблонів, Гуцульщина, в якій знищено близько 100 ворогів із майором МДБ, при втраті 3 вбитих бійців УПА.

30 січня курені "Гайдамаки" і "Гуцульський" в бою навколо Космача, р-н Яблонів, Гуцульщина, вбили 140 енкаведистів, втративши 14 полеглих і 17 поранених.

Наприкінці січня курені к-рів Благого і Прута з ТВ "Чорний Ліс" вели важкі бої з московськими карателями в с. Глибоке, р-н Богородчани, Івано-Франківськ, в яких ворог втратив 150 убитих і 150 поранених. Власні втрати: 12 убитих і 20 поранених.

4 лютого курінь "Сивуля", під керівництвом сотника Іскри, провів важкий бій з батальйоном НКВС у Парищанському Лісі, р-н Ланчин, Івано-Франківськ. Втрати НКВС: 50 вбитих і 55 поранених; втрати УПА: 41 вбитий і 25 поранених.

6 лютого курінь к-ра Бистрого повністю знищив більшовицьку базу в с. Бариші, р-н Бучач, Тернопільщина. З гарнізону чисельністю 200 осіб врятувались одиниці.

10 лютого курінь "Перемога" під командою Недобитого розгромив біля присілка Сеньківський, р-н Жаб'є, Гуцульщина, банду наступаючих більшовиків, знищивши 140 і поранивши 60 осіб. Втрати УПА: 7 вбитих і 9 поранених.

14 лютого відділи УПА наскочили на батальйон НКВС, який проводив зачистку в сс. Братишів і Нижанківці, р-н Томашівці, Івано-Франківська обл., і ліквідували близько 80 бандитів разом з їхнім командиром, капітаном НКВС. Втрати УПА: близько 15 забитих і ранених.

16 лютого відбувся великий багатогодинний бій в с. Гербуртів, р-н Рогатин, з гарнізонами НКВС із Рогатина, Букачівців і Бурштина. Втрати НКВС: 69 вбитих і 35 поранених; втрати УПА: 5 вбитих.

20 лютого війська НКВС великими силами та методами відкритого бою напали на с. Космач, р-н Яблонів, де квартирували сотні УПА "Чорногора" і "Сурма". Наступ успішно відбито із великими втратами для ворога: 140 вбитих і 50 поранених. Втрати УПА: 14 вбитих і 17 поранених.

22 лютого сапери УПА підірвали поїзд в с. Голинь, р-н Калуш, із 1500 енкаведистами і великою кількістю зброї та військової амуніції. Ворог втратив близько 150 вбитих і поранених. Воїни УПА без втрат захопили багато зброї і амуніції, котру передали у служби постачання УПА-"Захід".

24 лютого 5 сотень УПА провели акцію ліквідації більшовицької бази в с.Збору, р-н Долина, Івано-Франківськ. Ворог втратив 90 вбитих і поранених, а повстанці втратили 1 убитого. Захоплено багато зброї і амуніції.

13 березня відділи УПА, ОУН та Служби Безпеки (СБ), під к-ою пор. Прута організували засідку на 2 роти енкаведистів, котрі проводили каральні акції проти селян під виглядом фальшивих підрозділів УПА в селах Стрийського району. Втрати НКВС: 170 вбитих і 60 поранених. Загинув 1 воїн УПА.

14 березня курінь к-ра Бистрого провів багатогодинний бій біля с. Худиївці, р-н Мельниця-Подільська, Тернопільщина. Втрати ворога: 80 вбитих, у тому числі 16 офіцерів; втрати УПА: 5 вбитих і 8 поранених.

15 березня курінь к-ра Бистрого розбив біля с. Германівка, р-н Мельниця-Подільська, Тернопільщина, над Дністром, наступ більшовиків, знищивши 70 ворогів та поранивши 150.

21 березня сотня к-ра Перемоги із куреня "Галайда" прийняла нерівний героїчний бій із 6000-им військом НКВС та фронтового СМЕРШ біля с. Верини, р-н Куликів, на північ від Львова. Втрати НКВС і СМЕРШ: 470 вбитих, в тому числі 38 офіцерів включно із 2 полковниками і 4 майорами. Втрати УПА: 40 вбитих і 17 поранених. Незважаючи на 35-кратну перевагу противника, 110 повстанців із усіма пораненими прорвалися із оточення.

21 березня сотня "Сірі Вовки" з куреня к-ра Бистрого ліквідувала роту карателів в лісі біля с. Цигани, р-н Скала Подільська, недалеко р. Збруч, Тернопільщина, котрі планували проведення зачисток у навколишніх селах. Втрати терористів: 70 вбитих і 40 полонених. Втрати УПА: 0.

21–22 березня сотня к-ра Веселого-Свистеля вела важкі бої з чекістами з дивізії "Червона мітла", біля с. Струбовиська та г. Прислуп, Лемківщина, Польща. Втрати чекістів: 87 вбитих і 150 поранених; втрати УПА: 14 вбитих. Захоплено багато зброї і амуніції.

22 березня відбувся великий бій між сс. Лесівка і Саджава, в Чорному Лісі, де курінь "Месники" під к-ою Благого ліквідував 180 карателів. Втрати УПА: 75 вбитих і поранених. Захоплено багато зброї і амуніції.

23 березня відділи УПА наскочили на базу в с. Ясельно, повіт Сянік, Лемківщина, Польща, і знищили там великий відділ польських прикордонників, які періодично грабували довколишні українські села, жорстоко знущаючись із селян. Вбито 72 бандитів, при втраті поранено 3 повстанців.

24–25 березня курінь "Підкарпатський" під к-ою Прута звів бій з військами НКВС біля сс. Тростянець Майдан Присліп, р-н Стрий, Львівщина. Втрати НКВС: 160 вбитих; втрати УПА: 3 вбитих.

25 березня сотня "Рубачі" к-ра Гамалії провела бій з двома ротами НКВС в с. Городище, р-н Великий Глибочок біля Тернополя. Втрати НКВС: 50 вбитих і 43 поранених; втрати УПА: 1 поранений.

7 квітня курінь "Скажені підкарпатці" к-ра Прута розбив у с. Посіч, під Чорним Лісом, спецвідділ НКВС. Втрати НКВС: 60 вбитих; втрати УПА: 2 вбитих і 2 поранених. Захоплено багато зброї і військової амуніції.

7 квітня у лісі Запуст, біля Богородчан, у бою із оперативним підрозділом УПА війська НКВС втратили близько 280 вбитих і поранених. Втрати УПА: 50 повстанців вбиті, в тому числі і командир Благий, 25 – поранені.

14 квітня полк НКВС проводив облаву на села Братишів і Нижнів Івано-Франківської обл. Відділи УПА стали в обороні населення і в бою ліквідували близько 60 енкаведистів, включно з к-ром батальйону НКВС.

15 квітня сотня "Лісовики" к-ра Крука провела переможний бій з переважаючими каральними військами в лісах між сс. Сільце і Діброва, р-н Підгайці, Тернопільщина. Ворог втратив: 170 вбитих і 200 поранених. Втрати УПА: 60 вбитих і поранених. Захоплено багато зброї і військової амуніції.

28 квітня відділи УПА організували вдалу засідку між сс. Тишиця і Воля Радванецька, р-н Радехів на великий підрозділ каральних військ. Втрати карателів: 200 вбитих і 100 поранених; втрати УПА: 5 вбитих і 10 поранених. Захоплено багато зброї і військової амуніції.

29 квітня відбувся успішний бій з полком НКВС на Крем'янеччині, Тернопільщина, в якому ліквідовано близько 200 ворогів, в тому числі майора, двох капітанів і двох лейтенантів. Втрати УПА: 40 вбитих і поранених. Захоплено багато зброї і військової амуніції.

У другій половині квітня біля с. Колоколин, р-н Рогатин, північна Івано-Франківщина, ліквідовано 56 оперативних працівників обласного слідчого управління НКВС, між ними майора обласного слідчого управління та 6 інших офіцерів. Відділ втратив 6 повстанців.

Упродовж квітня здобуті у ворога засоби ППО знищили в р-ні Дубно 6 ворожих літаків, котрі використовувалися в операціях проти підрозділів УПА. На шляху Дубно-Шумськ знищено 5 танків.

У другій половині квітня, між сс. Стрільбичі і Биличі, р-н Ст. Самбір, Дрогобиччина, повстанці організували засідку, в яку потрапило 8 транспортних засобів з різними визначними республіканськими, обласними і районними урядовцями колоніального режиму. У запеклому бою ліквідовано 34 чиновників.

7 травня відбулися запеклі бої між куренем к-ра Бистрого і 282-м полком НКВС та чортківським "істребітельним батальоном", котрий проводив операції під виглядом фальшивого УПА. Бій відбувся у лісі біля с.Сосулівки, р-н Чортків, на т. зв. Качуровій Горі, в південній Тернопільщині. Втрати терористів: близько 100 вбитих і поранених; втрати УПА: 5 вбитих, але між ними к-р ТВ "Серет 2" Крук і 10 поранених. Захоплено багато зброї і військової амуніції.

10 травня полк НКВС наскочив на два рої із сотні "Бурлаки" у с. Остальці, р-н Микулинці, Тернопільщина. У завзятому бою ворог втратив 85 вбитих і 50 поранених, а УПА – 16 поляглих. Захоплено багато зброї і військової амуніції.

Від 7 до 15 червня рейдуючий відділ УПА з Холодного Яру аж до передмість Кременчука вів перманентні жорсткої бої із ротою каральних спецвійськ НКВС. Рота НКВС була повністю знищена, із 130 чоловік залишилось декілька живих.

Очевидною перемогою УПА над каральними російськими військами був наскок сотні к-ра Чорноти з куреня Грегота на гарнізон МДБ у с. Гринівці, р-н Богородчани, Івано-Франківської обл. Втрати карателів: 87 бандитів. Втрати УПА: 0.

20–21 липня відбулася велика акція УПА з ліквідації військового гарнізону у с. Борівниця, п-т Бірча, на Сяниччині. Ворожі втрати: 200 вбитих і поранених. Втрати УПА: 7 вбитих і 9 поранених.

У другій половині липня відділ УПА організував засідку в с. Ніновичі, п-т Ляшки, на Ярославщині, Польща, в яку в'їхала колона авт польського війська. Ворожі втрати: 55 вбитих, в тому числі к-р полку майор, 2 капітани, 11 інших старшин і 80 поранених. Втрати УПА: 1 вбитий і 2 поранених.

(http://www.novasich.org.ua)

(Закінчення в наступному числі)

УКРАЇНСЬКИЙ ВИМІР

П'ЯТИЙ КОНГРЕС ВАЩЕНКІВЦІВ

У столиці України відбувся п'ятий конгрес Всеукраїнського педагогічного товариства ім. Г. Ващенка. Заснована в 1995 р., ця організація, ставить основним своїм завданням відродження та утвердження засад української національної педагогіки. Один з напрямків – повернення українському народові багатої творчої спадщини видатного українського педагога, психолога, прозаїка і публіциста Григорія Ващенка (1878–1967), що довгі роки перебувала під забороною. На сьогодні Товариством та створеною при ньому Фундацією ім. Г. Ващенка видано вже шість томів творів педагога, останній з яких – щойно опубліковані "Спогади. Статті" – було презентовано на конгресі. У томі, замовити який (як і попередні томи) можна за електронною адресою www.abp42@yahoo.com вміщено спогади Г. Ващенка з часів намагань розбудувати українську освіту і національне виховання в умовах доби визвольних змагань (1917–1920 рр.) та перших років радянської влади, а також публіцистичні статті, написані у 50-х роках.

Зі звітною доповіддю на конгресі виступив голова Товариства акад. А. Погрібний, повноваження якого делегати продовжили на наступний термін. Свої міркування про напрямки подальшої роботи Товариства висловили народний депутат України Є. Гірник, акад. П. Кононенко, директор Українського гуманітарного ліцею Г. Сазоненко, редактор газети "Освіта" О. Коноваленко, автор щойно виданої фундаментальної праці "Теоретичні засади української національної педагогіки" проф. О. Вишневський, керівник Центру українознавства Товариства "Знання" А. Мартинюк та інші. Активну участь в обговоренні взяли також делегати (переважно керівники ващенківських організацій) з областей: О. Колесник (Вінниця), Л. Ольхова (Луцьк), С. Журавель (Чернігів), О. Жосан (Кіровоград), Є. Вітвицька і Т. Мельник (Севастополь), Н. Гогохія (Луганськ), М. Чумарна (Львів), І. Руснак (Чернівці), Г. Токмань (Переяслав-Хмельницький) та ін.

Конгрес ващенківців прийняв резолюцію, що визначає напрямки роботи Товариства у найближчі роки. Як зазначено в резолюції, освоєння педагогічних ідей Г. Ващенка, а особливо впровадження їх у практику сьогодні натрапляє на значні труднощі, що пов'язано найперше з відсутністю чітких українських національних орієнтирів державотворення. Усе ще велику відстань між педагогічними імперативами Г. Ващенка та сьогоденною освітянською реальністю в Україні увиразнюють, зокрема, такі факти, як нехтування у цілому в країні справою українського національного виховання, відсутність у сотнях населених пунктів сходу та півдня України українських шкіл та зросійщеність більшості вищих навчальних закладів, недооцінювання, а то й протидіяння впровадженню в освітню практику українознавства та свідомо-злочинне скорочення у ВНЗ годин на українознавчий цикл дисциплін. Ващенківці вважають пріоритетними ті напрямки своєї діяльності, які спрямовані на посилення внеску освіти у зміцнення української нації та Української держави. Особливо було акцентовано на необхідності здійснення практичних заходів для видання та повного забезпечення усіх шкільних бібліотек ще й понині відсутніми у більшості з них вибраними працями видатних національних педагогів – К. Ушинського, С. Русової, І. Огієнка, Б. Грінченка, І. Стешенка, Г. Ващенка, В. Сухомлинського та ін. як першоджерел, без освоєння яких вчитель не може перебувати на висоті державницьких вимог, що їх ставить перед освітянами українське суспільство.

Анатолій ПОГРІБНИЙ,
голова Всеукраїнського педагогічного товариства ім. Г. Ващенка, лауреат Національної премії України ім. Т. Шевченка

СЛОВО ПЕДАГОГА І ПУБЛІЦИСТА

Книгою Григорія Ващенка "Спогади. Статті" Всеукраїнське педагогічне товариство, що носить ім'я цього видатного українського педагога, продовжує видання його наукової та публіцистичної спадщини. Нагадаю, що перший том його творів "Виховний ідеал" був нами виданий у 1994 році, другий – "Загальні методи навчання" – у 1997-му, третій – "Виховання волі і характеру" – у 1999-му, четвертий – "Праці з педагогіки і психології" – у 2000-му, п'ятий – "Хвороби в галузі національної пам'яті" – у 2003-му році.

І ось черговий, шостий том, зміст якого дозволяє стверджувати, що, за винятком художніх творів (у доробку вченого є прозові й драматичні твори, що з часом неодмінно будуть видані) та ще не повністю охопленого нами масиву його виступів у періодичній пресі, творча спадщина Г. Ващенка розкривається перед сучасним читачем вже у достатньо вияскравленому вигляді. Вона доводить, що Григорій Ващенко – одна з найяскравіших постатей у багатовіковій історії української педагогіки. Його заслуги у цій царині всеосяжні: він – глибокий теоретик педагогіки, що сягав своїми спостереженнями і висновками в ті животрепетні проблеми, що не втрачають значення і в наші дні, напрочуд ерудований історик педагогіки, що вільно оперує повнотою набутків не тільки вітчизняної, а й зарубіжної педагогічної думки різних народів та різних епох, він також пошуковий, ініціативний практик педагогічної справи, котрий, виробивши багатий власний педагогічний досвід, охоче ділиться ним у своїх працях з читачем.

Слід наголосити і на такій особливості доробку Г. Ващенка. Перед нами – не "безсторонній" педагог, принцип якого, як часто висловлюється і сьогоденний обиватель, – "лише б людина була хороша". Для Г. Ващенка "хороша людина" не існує лише в її виокремлено-моральних вимірах – вона конче пов'язується також і зі своїми громадянськими й особливо національними якостями. Полум'яний педагог-державник, Г. Ващенко, відданий син свого народу, обґрунтовував ідеал "хорошої людини" саме як людини, що теж належить до свого народу, тобто ідеал "хорошої української людини". Тому провідне завдання освіти і виховання в Україні він вбачав у плеканні високоосвічених та глибоко моральних патріотів України, свідомих громадян Української самостійної держави, у постання якої він, найінтенсивніше працюючи в добу сталінщини, свято вірив. Власне, цьому він і присвячував своє життя, поєднуючи у своїй творчості грунтовну наукову виваженість і пристрасть темпераментного публіцистичного слова.

Гадаю, у цьому читача переконає і наповнення цього тому. У вміщених тут спогадах, найперше в "Історії однієї школи" та "До історії національних рухів..." – маса яскравих деталей, які характеризують напругу нервової боротьби за національну українську школу в Україні на початку двадцятих років минулого століття, коли пробуджена українська національна потуга зіткнулася з "марксо-ленінською" задогматизованістю та неоімперською спрямованістю більшовизму. Як відомо, та драматична боротьба завершилася повним і найбрутальнішим розгромом "українського ренесансу", що реально розгорнувся в Україні у часі визвольних змагань та в перших роках (до 1924 року, як визначає сам Г. Ващенко) вже після поразки УНР. Боротьбу з тим загальносуспільним окостенінням, що настало в результаті перемоги більшовизму, Г. Ващенко майстерно вів також своїм публіцистичним словом, зразки якого (переважно це статті 50-х років, що були написані ним на еміграції в Німеччині) також вміщені у цьому томі.

Доречно зазначити і те, що на окремих працях, включених до цієї книжки, позначилася напруга внутрішньо-еміграційної боротьби, що, як відомо, часто набувала найгострішого характеру. У першу чергу це стосується виданої у 1953 році окремою книжкою розвідки "Український ренесанс", у якій Г. Ващенко остільки однобічно оцінює постать М. Хвильового, оскільки "розвинчує", власне, не так цього письменника, як його апологетів на еміграції. Але, виступаючи проти останніх, він будь-що-будь прагне похитнути й авторитет, на який вони спиралися. Цим "будь-що-будь" обумовлений, зокрема, такий "заборонений хід", як ототожнення персонажів новели "Я (Романтика)" та роману "Вальдшнепи" з самим М. Хвильовим. Усе це, повторюю, зі сфери пристрастей, як також, очевидно, і зі сфери дистанції в естетичних смаках, що стосується вразливої (і, зрештою, відірваної від украй важливої для літератури такої її якості, як націленість на необхідність постійного оновлення) оцінки Г. Ващенком роману "Доктор Серафікус" В. Домонтовича, творчості І. Костецького, ще декого з МУРу – письменницької організації, що з'явилася у Німеччині в 1945 році. Що ж до основного акценту праці, про яку йдеться, – розвінчання тези, буцімто "український ренесанс" у 20-х роках пов'язувався, мовляв, з поблажливішим до українства тогочасним більшовизмом, а не з українською національною енергією, що інерційно продовжувала себе у цей час виявляти, то, гадаю, цей акцент розгорнуто Г. Ващенком з достатньою переконливістю.

Такі супутні слова схотілося мені сказати одночасно з висловленням віри у те, що чергова книга творів Григорія Ващенка з успіхом прислужиться як глибшому пізнанню цієї особистості, так і зміцненню засад української духовності, національної освіти і виховання в нашій країні.

Віктор БОНДАРЕНКО

ДОЛЯ УКРАЇНИ – В НАШИХ РУКАХ

Мабуть, важко знайти серед наших громадян таких, які б не розуміли, що сьогодні в Україні склалася небезпечна ситуація як у політиці, так і в економіці. Це відчувається у всіх куточках нашого краю і, зокрема, у Вовчанську, де я мешкаю. Місто розташоване на кордоні з Білгородською областю Російської Федерації. За роки радянської влади тутешнє населення було дуже зросійщене. І на шістнадцятому році нашої незалежності з російською експансією не покінчено, а, навпаки, вона відчувається ще з більшою силою. Так, з 18 газет, які надходять у місто, лише дві україномовні. "Нації і держави" надходить тільки один примірник, тож про її існування практично ніхто у Вовчанську не знає.

Ці факти свідчать, що про національне виховання наших громадян не може йти мова. Під час помаранчевої революції наші патріоти України плекали райдужні надії на те, що ситуація різко зміниться, коли Президентом України стане Віктор Ющенко. Та цього, на превеликий жаль, не сталося. Шановний гарант Конституції та його "славна" партія замість того, щоб зміцнити владу українського народу, дуже скоро звели нанівець усі завоювання помаранчевої революції. Під час парламентських виборів Партія регіонів систематично і безперешкодно кувала свою перемогу, вдаючись до підкупу, залякування, обдурення громадян. Ніхто з можновладців не звертав увагу на обіцянки Президента забезпечити демократичність виборів. Фальсифікатори знали, що їхні махінації пройдуть безкарно, бо ж Президент не виконав своєї обіцянки, що після його перемоги бандити сидітимуть у тюрмах.

Від усіх цих негативів стає дуже важко на душі. Але ми не маємо права здаватися... Чим важче нашій матері Україні, тим наполегливіше маємо ми, її сини і доньки, боротися за волю і долю рідного народу. Особисто я вважаю своїм обов'язком допомогти газеті "Нація і держава" добитися, щоб вона стала широко поширеною, популярною у Вовчанську. Матеріальної допомоги надати не можу, бо за 38 років сумлінної праці "на благо Родины" я заробив у неї пенсію у розмірі всього 360 гривень. Зате я міг би поширювати до 150 примірників видання. Для цього я вже веду агітацію серед знайомих, роз'яснюю їм, що нам потрібна своя, українська газета, а не російська брехня.

Дозволю собі повідомити вам думку простих читачів щодо газети. Люди вважають, що вона надто заполітизована. Мало друкується нарисів та заміток про те, що відбувається на якійсь фабриці, заводі, в якомусь господарстві. Слід було б більше писати про життя простих трудівників, їхню боротьбу за свої права. Хотілося б читати на шпальтах видання гарні вірші, байки, анекдоти, поради, новини техніки та спорту.

Упевнений: публікація того, що цікавить громадян, осяяна духом національної ідеї, принесе нашій газеті ще більшу популярність і визнання широкого загалу українських патріотів.

м. Вовчанськ,
Харківська область

Від редакції. Дякуємо нашому читачеві за добре слово про газету. Стосовно питання розповсюдження "Нації і держави" просимо Вас звернутися в харківський корпункт нашої газети (див. 2-у стор. газети).

Що ж стосується побажання робити видання менш "політизованим", то ми не можемо з цим погодитися. Нам дорогий кожен сантиметр газетної площі, і ми хочемо донести до наших читачів якомога більше тієї інформації, яку вони навряд чи знайдуть в інших часописах. А вірші (щоправда, далеко не завжди "гарні"), байки, анекдоти і т. ін. Ви можете прочитати деінде. Чого-чого, а цього добра в наших ЗМІ і поза ними вистачає.

СПРАВИ МУЗЕЙНІ

ЩОБ НЕ БУЛА НАМ ГРІШ ЦІНА

У Національному музеї Тараса Шевченка нарешті відкрили постійну експозицію

Іван АНДРУСЯК

Що можна встигнути за місяць? Питання риторичне — здавалося б, чимало, якщо є бажання й можливість. Але все ж, погодьтеся, для такої непростої й відповідальної справи, як створення постійної експозиції Національного музею Тараса Шевченка, місяць — це катастрофічно мало. Навіть для суперфахівця. І все ж музейники — у творчій співпраці з художником Анатолієм Гайдамакою — це зробили. Не тому, що мітили в книгу рекордів Гіннеса чи якусь іншу таку модну останнім часом, даруйте на слові, дурню. Просто вони не мали іншої ради. Довгоочікувані кошти на експозицію надійшли від міністерства тільки наприкінці листопада, і то лише з тим, що до кінця року вони мусять бути, чиновницькою мовою кажучи, "освоєні" – інакше не буде взагалі нічого. Отаке в нас ставлення до культури, до національного надбання, до народного генія!

І це ще, м'яко кажучи, "квіточки". А "ягідки" тривали майже два роки, протягом яких у музеї — фактично одному з національних храмів, де зберігаються роботи поета й художника, загальновизнаного національним Пророком — узагалі не було постійної експозиції. Були регулярні тематичні виставки, яскраві й напрочуд цікаві творчі вечори — одне слово, музейники робили все, щоб він і в цей скрутний час залишався-таки центром національної культури, —однак експозиції не було. Близько двох років тому в будинку розпочався широкомасштабний ремонт, а разом із ним і конфлікт між тодішнім директором і творчим колективом. Причина — крайнє неспівпадіння точок зору на реорганізацію експозиції. Як з'ясувалося, директор мав намір обладнати щось на кшталт "VIP-зали", призначеної для відвідин "іменитих гостей", яким "ніколи дивитися всю експозицію". Мало того: одну із зал тут уже встигли були перетворити на таку собі подобу "елітного клубу" з баром та білим роялем, із екстравагантними вечірками та розвагами для "знаті". Музейники різко виступили проти такої наруги над Поетом, витримали справжню "облогу" і тільки після особистого дієвого втручання Президента Віктора Ющенка домоглися зміни директора і повернення Шевченкового музею в лоно національної культури.

Одначе "палиці в колеса", як бачимо, їм вставляють і далі. Причина аж надто очевидна — шикарне приміщення на бульварі Шевченка, колишній палац Терещенків, так і муляє хижі очі різноликих нуворишів. І той факт, що експозицію було запропоновано зробити за місяць, мовою чиновних блатняків, які нині вершать владу в країні, називається "підстава". Мовляв, не впораються — і це буде підставою для того, щоб змінити керівництво на більш "зговірливе". Але ж не вийшло — впоралися! І за це музейникам велика подяка.

Відкриття нової експозиції відбулося 21 грудня. Приходьте. Там є що побачити. І — підтримайте людей, які нині борються за Шевченка. Бо якщо ми вже й Тараса Григоровича "продамо" цій знахабнілій шпані — гріш нам ціна буде. Ламаний...

ВІД АВТОРА

СОБАЧИЙ ВАЛЬС

Іван АНДРУСЯК, поет

2006. Рік, перепрошую, собаки. "Як ви яхту назовете, так вона і попливе", – казав мультиплікаційний капітан Врунгель. Ото й натанцювалися собачого вальсу.

Спершу мерзли, як цуцики. Тоді гиркалися й кусалися перед виборами, як скажені собацюги. Відтак, підібгавши хвости, подибуляли до виборчих урн, як дурні дворняжки, і такого там наголосували, що хоч на місяць вий. Тепер легше собаку з'їсти, ніж із маразмів нашої, даруйте, політики виборсатися.

Бо доки Безсмертний гадав, що він безсмертний і може зі Зваричем будь-яку кашу зварити і Юлю "перюлити", Мороз такого нам наморозив, що навіть Ющенко заюшився... І знали ж бо, що від Януковича діждешся й не такого овоча, що в партії його – ще ті фрукти! Знали – але ж запраглося в універсал "національної єдності" собаку зарити. А вийшло, що не зарили, а навпаки – спустили цепного пса. Гадали, наївні, що він із вдячності руку лизатиме, а він тепер ту руку по лікоть відкусити погрожує.

Одне слово, як не крути, а все виходить якось по-звірячому. Ви помітили, що й люди на вулицях та в громадському транспорті були якісь наче озвірілі? Не могли не помітити! Всі між собою гир-гир, гир-гир, і як не плечем одне одного штовхануги воліють, то бодай попою відсунути. І водії в усе щільніших, як каже Павло Загребельний, "корках" один на одного все піп-піп, гур-гур, а вирвуться з "корка" – та все б підрізати, та все без правил. Я раніше тільки в Харкові й Донецьку дорогу на "зебрах" переходити боявся, бо там водії, замість зупинитися, все норовили газу додати, – тепер же така "поведенція" і в Київ перекочувала. Всі злі, всі сердиті, всі один на одному свій "партіорегіонячий" настрій зігнати воліють. Точнісінько як собаки!

І не від гороскопів це, ой, не від гороскопів – від життя собачого. Про ціни й казати нічого... Іще "за Єханурова" можна було в суботу йти з сотнею гривень на базар і скромненько, "без фанатизму", але продуктами на тиждень запастися. Але щойно Янукович розпочав "боротьбу за зниження цін", як за ці ж гроші "кошик" спорожнів ледь не на половину. І спробуй ще цю сотню заробити! А вже про так звані комунальні послуги краще й не згадувати... Рахунки приходять такі, ніби нам бозна які послуги роблять! Хвалити Бога, ще зима тепла – бо якби зараз ще й морози шандарахнули, від усіх тих послуг тільки пшик би й залишився. У нас і так усю країну Морозом шандарахнуло – тепер за це, виходить, янучарам треба "контрибуцію" платити...

Взагалі, у нас протягом року суцільні анексії та контрибуції. Анексія – це, як відомо, "плата територією" за програш у війні, а контрибуція – плата за це ж грошима. Ось у нас так і виходить, що ми, українці, програли війну за свою владу. І маємо наслідки у вигляді уряду Януковича, антинатівського горе-референдуму в Криму, фактичної заборони на вживання української мови в кінопрокаті, неприкритого розкрадання земель київським мером, перманентних замахів харківського мера на пам'ятний знак УПА, відвертого хамства й дикого цинізму комуністів та регіоналів щодо пам'яті мільйонів жертв Голодомору тощо, тощо, тощо. Кажуть, що після кожної революції обов'язково мусить настати період контрреволюції – оце він і є. Але якщо вже Шуфрич – міністр, то це навіть на контрреволюцію пародія!

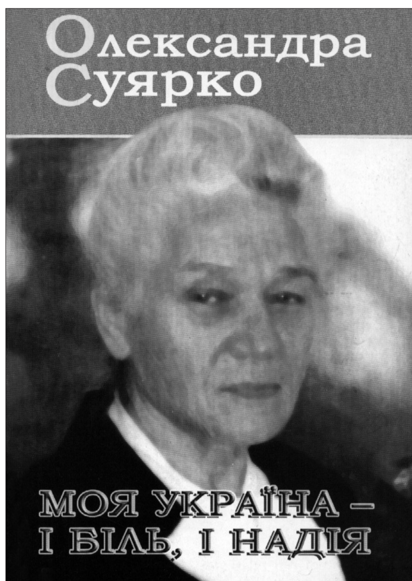
Ні, недарма головною подією року, що минає, всі ми в нещодавньому соцопитуванні назвали чемпіонат світу з футболу – там хоч і зганьбилися наприпочатку, але все ж до вісімки найкращих команд світу якось накарачках правдами-неправдами доповзли. І це справді наш найбільший національний успіх у 2006-му році. І "соціал-демократичний комуніст" Олег Блохін, який принципово не виконує національного гімну, принципово не розмовляє українською мовою і взагалі, схоже, Україну як державу визнає лише з очевидності доконаного факту, – наш найбільший у минулому році національний герой!

Парадокс? Ганьбище? Маразм? І одне, і друге, і третє... Рік, перепрошую, собачий.

НОВІ ВИДАННЯ

ЯК ВІРА Й НАДІЯ ДОЛАЮТЬ СТРАХ І БРЕХНЮ

Олег ШАГАН

Чи помітили ви, що книжки спогадів, які охоплюють найтрагічніші сторінки української історії минулого століття, зазвичай напрочуд між собою схожі? Спершу надзвичайно красиво й ностальгійно змальовується дивовижна родинна ідилія – майже старосвітська, питома, автентична. Відтак – провалля невимовних жахіть, які безжально заковтують не лише власне родинне щастя, а й отой духовно розкішний старосвітський уклад, який був основою українства як сутності. Тих жахіть, які підірвали наш генофонд, знищили нашу еліту (в питомому значенні цього слова – інтелектуалів національного духу, – а не так безвідповідально, як воно вживається зараз), зробили у вислідi з України оте різновекторне "вариво й місиво", яке так тяжко дається взнаки донині. Це – історія, котра своїм хижим оскалом відображена в долях кожного українського роду, тому настільки схожі в сенсі загальної оповідної канви спогади всіх тих людей, які дивом вижили в цій сатанинській коловерті й знайшли в собі сили, можливості й талант оповісти нам про неї. Різняться, звісно, лише індивідуальні випробування, але переживання одні й доля одна – доля самої української нації.

Одна з таких людей – Олександра Суярко, книжку спогадів якої "Моя Україна – і біль, і надія" з напрочуд щемким підзаголовком "Спогади старої провінціалки" видала Харківська правозахисна група. Оповідь пані Олександри охоплює чималий період від знакових 1920-их років аж до подій Майдану 2004-го, є не лише напрочуд показовою, але й дуже щиро й талановито виписаною, так що читається вона "одним подихом" і співпереживається дуже гостро, знаходячи в кожній нечерствій читацькій душі живий відгук.

Знаходимо в цій книжці вражаючі свідчення про Голодомор, про жахливі сталінські репресії, під безжальне жорно яких потрапив батько авторки; про дикунські репресії вже пізніших, брежнєвських часів, під жорна яких потрапив уже її син; про вражаючі маразми "комуністичного господарювання", яких шановна авторка спізнала сповна, працюючи в геологічних експедиціях; про те, як комуністичний режим знищував людську гідність і культивував страх як основу внутрішньої державної політики; як тоталітарна влада шляхом терору і всеосяжної пропаганди розчиняла особистість у керованому натовпі. Болісно проаналізувавши пережите, авторка дійшла висновку, що "страх і брехня були основними ідеологічними засадами тоталітарного комуністичного режиму".

Але найгірше те, – констатує пані Суярко, – що "страх і брехня супроводжують життя українців і зараз, на п'ятнадцятому році незалежності. Збрехали людям про ваучери, обдурили з приватизацією. Обдурили з пенсіями. Але люди мовчки переносять все, бо звикли жити під страхом". Власним прикладом, власним надзвичайно непростим життям шановна авторка намагається переконати свого читача: не бійся, не вір брехунам, будь свідомий своєї української, своєї духовності, своєї віри, самого себе. Бо ж, пройшовши крізь страшні випробування, крізь, як то кажуть, вогонь і воду, авторка не втратила надії на українську Україну і віри в те, що ми і тільки ми можемо збудувати її власними силами, власними руками й умами. Ця жива віра й стрижнева, засаднича надія – найбільш вражаюче у її книжці. А відтак дуже важливо, щоб із цією книжкою, з цим надзвичайно важливим документом епохи ознайомилася українська молодь, якій нині ця глибинна віра й основоположна надія вкрай необхідні.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 60 000 примірників

Ціна договірна